

Погледъ отъ Бѣласица.

Милички дѣца! Когато бѣхъ като васъ съ увлечение и живъ интересъ слушахъ разказитѣ на моитѣ врѣсни братя и другари, разкази, които откриваха страници изъ славното минало на нашия героиченъ народъ.

Сега азъ искамъ да направимъ една малка обиколка съ васъ по паметната въ историята ни планина Бѣласица.

Като чухте това име, какво си спомнихте?

Нали жестоката постѣпка на Византийския царь Василий-българоубица, който заповѣда да ослѣпятъ 14,000 храбри българи, Самуилови войни, плѣнени въ боеветѣ изъ сжщата планина.

Ето ни прѣдъ планината.

Вие виждате какъ горделивитѣ върхове: Калабакъ, Котора, Тумба и другитѣ край тѣхъ се издигатъ въ мъгли, а бѣлитѣ имъ гърбове ни казватъ, че за тѣхъ отдавна е настѣпила зима.

Да се възкачимъ на билото. Прѣдъ насъ се откриватъ дивни гледки. Ние сме на единъ ридъ — това е цѣлата планина.

На югъ змиевидната Струма затѣва въ мъглевинитѣ на сѣрското поле. Круша планина смирено мълчи, таеща до вчера побѣдителитѣ свѣтски. Множество малки и голѣми блата, като бисерна огърлица, лежатъ въ основитѣ ѝ.